

каква зедрина: по нещо мило, драго, весело, гърдите поемаха разположено, тихо — усеняваше го онова чувство, което турчина нарича кеф.

От бряста се назяркват далечните крайнини на нивите, които заобикалят чифлика; виждаха се тежко-класи жита и ечемици; меркаха се зад тях избуелите овеси: — на Исмаил бег бе радост и сила надвечер под бреста да пие кафето си и да оглежда широките си имоти.

Земята напоена с човешки пот и кръстена с труд крие всякога нещо възторжено. А когато този труд се овенчай, когато всяка капка пот даде безчет класове и в вечерен час нивята се смълчат за молитва преди сжн — тогази тя е пленителна. Земята тогава се разкрива като сжщинска майка и буди умиление и признателност.

Исмаил бег бе разбрал това — и обичаше земята, пленен бе от своите имения и се чувствуваше верен син на родната земя.

И кога си спомни, че тази вечер пристига негова верен драгоманин — Горан Горнака, с когото повече от четвърт век драгоманинува и че в няколко седмици това безбройно богатство ще влезе в неговите хамбари с умиление прошепна:

— Благословен да е Алаха и Мохамед.

Ласкаво погален от помислите си, наргюлето по радостно загаргори.

Исмаил бег пушеше и възчакваше да чуе песента на Горнаковата чета.

Той знаеше, че щом четата наближи — ще чуе гласа на гайдата и чакаше всеки миг да го погали познатата песен.

Лих вечерник повея от към Балкана. Нивята се загониха на леки талази и от далеч се дочу глас на гайда.

Тихо кат из под земята долетяха звуци на гайда.

Бега се послуша и клюмна с глава, като да се уверяваше, че го е гайдата, която очаква,

Гласът на гайдата се възземаше от миг на миг, песента по ясно се долазя и някаква радост завита над чифлика. А когато се дочу и песента на жетварките — из вратите на разните стаи се заподаваха възрадвани лица. Един прекоси дво-